דברות קודש מכ״ק מרן רבינו שליט״א
א לעכטיגן גוט מארגן ה פרשת ראה כג מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

א גוט מארגן, דאנערשטאג פרשת ראה, כ״ג מנחם אב תשפ״ו. א פרייליכן, לעכטיגן געבענטשטן גוט מארגן; א פרייליכן, לעכטיגן געבענטשטן טאג; און א פרייליכן, לעכטיגן געבענטשטן תמיד.

אין פסוק שטייט: ״למען יברכך ה׳ אלקיך בכל משלח ידך״, און עס שטייט אויך: ״כי ה׳ אלקיך ברכך בכל מעשה ידך״. דער הייליגער באשעפער לייגט אריין א ברכה אין אלעס וואס א מענטש טוט.

די עבודה מיט די הענט, נישט מיט'ן קאפ

א סוחר איז אמאל געקומען זיך באקלאגן פארן הייליגן רבי'ן ר׳ ברוך פון קאסוב זצ״ל. ער האט דערציילט אז ער לעבט אין א גרויסע עניות, ער האט קוים אויף ברויט צום עסן, ער מוטשעט זיך צו קויפן קליידער פאר די קינדער, צו דעקן די הוצאות הבית, צו צאלן שכר לימוד, און פאר אלע אנדערע געברויכן. ״רבי, גלייבט מיר,״ האט ער געזאגט, ״איך האב שוין פרובירט אלע עצות, אלע תחבולות און אלע השתדלות. אלעס וואס א מענטש קען נאר טראכטן אדער טון אין עניני פרנסה האב איך שוין געטון, אבער איך זע נישט קיין שום הצלחה אין גארנישט וואס איך טו.״

דער הייליגער רבי ר׳ ברוך פון קאסוב זצ״ל האט געקוקט אויף דעם איד מיט א שמייכל און מיט א ווארעם הארץ, און מיט א געוואלדיגער רחמנות. ער האט געזאגט פארן איד: ״אין די תורה שטייט דאך ׳כִּי ה׳ אֱלֹקֶיךָ בֵּרַכְךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֶךָ׳ – דער הייליגער באשעפער שיקט א ברכה אין דעם וואס דו טוסט מיט דיינע הענט. עס שטייט נישט ׳בכל מעשה ראשך׳ – אין אלעס וואס דו טוסט מיט דיין קאפ.

דער אייבערשטער דארף נישט קיין עצות, דער אייבערשטער דארף נישט קיין תחבולות, און דער אייבערשטער דארף נישט דיינע דאגות און זארגן. דער אייבערשטער וויל נאר דו זאלסט אויסוועלן א געוויסע פרנסה וואס דו שפירסט אז עס פאסט פאר דיר און פאר דיין תכונת הנפש, סיי ברוחניות און סיי בגשמיות, און פון דא און ווייטער זאלסטו גלייבן און דאווענען צום אייבערשטן.

גיב אבער נישט קיין עצות פארן אייבערשטן, און גיב אים נישט קיין פלענער. גלייב אינעם כל יכול, אינעם הייליגן באשעפער, אינעם ׳הזן ומפרנס לכל׳, און אינעם ׳טוב ה׳ לכל ורחמיו על כל מעשיו׳. דער אייבערשטער וויל מיר זאלן אים ווייזן אז מיר טראסטן אים און אז מיר גלייבן אין אים. דער אייבערשטער וויל מיר זאלן גלייבן אז ׳אין עוד מלבדו׳, והוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים.

דער גאנצער ענין פון ארויסגיין עוסק זיין אין פרנסה איז נאר כדי מיר זאלן נישט גלייבן אין אונזערע אייגענע מעשה ידינו; מיר זאלן נישט גלייבן אין ׳כוחי ועוצם ידי׳, און מיר זאלן נישט גלייבן אין אונזערע אייגענע טאלאנטן, חכמה און פארשטענדעניש. מיר זאלן דאס אננעמען פאר א תפקיד און א נסיון צו גלייבן אז דער הייליגער באשעפער איז דער זן ומפרנס לכל, און אלעס קומט צו מיר מיט א השגחה פרטית פונעם הייליגן באשעפער.

דער שותפות מיט'ן באשעפער: די מעשה פון ר׳ שמואל ממאראקא

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, עס איז געווען אן איש החסד, אן איש מורם מעם, וועלכער האט געוואוינט אין מאראקא, ערגעץ דארט אין די ספרד׳ישע מדינות. ער האט געהייסן ר׳ שמואל. ער איז געווען א געוואלדיגער בעל חסד, א תורה׳דיגער איד, אן איש ישר, א צדיק תמים און אן ערליכער איד.

זיינע קינדער דערציילן אז ער האט געהאט א מנהג: יעדן טאג, פאר ער האט געעפנט זיין געשעפט, האט ער קודם געמאכט א ״געשעפט״ מיט'ן אייבערשטן. ער פלעגט עפענען זיין פושקע, אריינלייגן א שיינעם סכום געלט און זאגן: ״דאס איז פאר'ן הייליגן באשעפער.״ דאס געלט פלעגט מען געבן פאר ישיבות, מוסדות, ארימעלייט, און פאר אלע צדקה צוועקן וואס מען האט געדארפט אינעם שטאט. ווען אימער מ׳איז געקומען נאך געלט, האט מען עס ארויסגענומען פון דארט.

ער האט יעדן אינדערפרי געמאכט א שותפות מיט'ן אייבערשטן. קודם שיידט מען אפ פאר'ן באשעפער, און ערשט נאכדעם וואס מ׳האט שוין געגעבן פאר'ן אייבערשטן און אים אריינגעברענגט אינעם געשעפט, יעצט קען מען אנהייבן ארבעטן אויף פרנסה. ״ברכת ה׳ היא תעשיר״, ״וברכך ה׳ אלקיך בכל מעשה ידך אשר תעשה״. ער האט מיט דעם געוויזן זיין אמונה, אז ער מאכט כביכול א שותפות מיט'ן הייליגן באשעפער דורך לעבן מיט אים שטענדיג.

ער האט נישט געלעבט א לעבן פון א גאנצן טאג טראכטן נאר פון טון דאס אדער יענץ כדי צו ווערן אן עושר, מיט אלע מחשבות און דמיונות וואס דרייען זיך אין א מענטשנס קאפ. ער האט געטון איין זאך: ער האט געגלייבט. ער האט געגלייבט אין ״מה׳ מצעדי גבר כוננו״, ער האט געגלייבט אין ״רבות מחשבות בלב איש ועצת ה׳ היא תקום״, ער האט געגלייבט אין ״ברכת ה׳ היא תעשיר״.

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן ה פרשת ראה כג מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

וואס האט ער געטון? ער האט אנגעהויבן דעם טאג מיט מצות צדקה; ווען עס זענען געקומען עניים, נצרכים אדער מוסדות, האט ער פאר יעדעם געגעבן געלט. עס האט אים אפילו נישט אנגעאנגען ווער עס איז באמת אן ארימאן און ווער נישט, צי עס איז א גרעסערע צוועק אדער א קלענערע צוועק; ער האט נישט געמאכט קיין חשבונות, ווייל ער גיט עס פארן אייבערשטן און ער ברענגט אריין א שותפות מיטן באשעפער אין זיין טאג.

אריינברענגען דעם אייבערשטן אין יעדען ריר פונעם טאג

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, אזוי דארף א איד צו לעבן. מען שטייט אויף אינדערפרי און מען הייבט אן דעם טאג מיטן אייבערשטן מיט "מודה אני"; מען טוט גארנישט פארן גיין אין מקוה. מען זאגט ברכות השחר און ברכות התורה, מען לייענט די דריי פרשיות פון קריאת שמע, מען דאווענט און מען בעט אויף לימוד התורה און מען זאגט די "יהי רצון"ס. מען האט אוועקגעגעבן דעם אנהייב פונעם טאג פארן אייבערשטן; מען זאגט עס ארויס מיטן מויל, מען טראכט עס אין די מחשבה, און מען פירט עס אויס למעשה: "איך בין א 'פנים מאירות' איד, איך לעב!" איך גיי אנגיין דעם היינטיגן טאג מיט אמונה, שלום, בטחון און שמחה, "ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כולכם היום". איך בין מבטל אלע מיינע רצונות צום רצון השם; איך בין א געטריי קינד און א געטרייער סאלדאט פארן הייליגן באשעפער. מען ברענגט אריין דעם אייבערשטן אין דעם טאג.

דערנאך נעמט מען א גלעזל קאווע אדער טיי. קודם מאכט מען די ברכה "ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שהכל נהיה בדברו" און ערשט דערנאך טרינקט מען די טיי; דאס גיט מען אויך אפ פארן אייבערשטן, און נאכדעם מאכט מען א ווארימע ברכה פון "בורא נפשות".

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר דארפן אריינברענגען דעם אייבערשטן אין יעדע זאך. קודם דער אייבערשטער, אינמיטן דער אייבערשטער, און דער סיום דארף אויך זיין דער אייבערשטער; עס דארף זיך שטענדיג ענדיגן מיט'ן בורא כל עולמים. מ'דארף צוגעוווינען די שפראך צו רעדן פונעם אייבערשטן: "דער אייבערשטער האט געהאלפן", "דער אייבערשטער האט געברענגט", "דער באשעפער האט געמאכט". נישט רעדן פון "איך", "מיך", און "זיך", און נישט רעדן פון יענעם, נאר פונעם אייבערשטן. דאס היט אפ א מענטש ער זאל נישט רעדן לשון הרע, רכילות, מחלוקת און פירוד לבבות, און עס העלפט אים ער זאל לעבן מיט אמונה און לעבן מיט'ן אייבערשטן.

חדות הימים: די שמחה פון די טעג

אין ספר נפלאות התפארת שלמה (אות קכ"ט) דערציילט ער אזוי: דער הייליגער תפארת שלמה האט אמאל פארציילט פאר זיין חבריא קדישא, אז אין עולם העליון זענען די טעג געקומען מיט א טענה. די טעג פון די וועלט זענען געקומען פארן הייליגן באשעפער און זיך באקלאגט אז זיי האבן נישט קיין שום שמחה; זינט דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט, זענען זיי נישט קיין שום פרייד. אדם הראשון איז באשאפן געווארן און האט תיכף געזינדיגט, דערנאך איז געווען דער דור המבול און דער דור הפלגה, און די טעג האבן פשוט נישט געהאט קיין שמחה. האט דער הייליגער באשעפער געזאגט: "ווארט א ביסל, אברהם אבינו וועט קומען און ער וועט מפרסם זיין אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט, און דעמאלט וועלן די טעג האבן מיט וואס זיך משמח צו זיין." זאגט ער, אז ער כך הוה; פון דעמאלט אן, פון אברהם אבינו'ס צייטן, קומען די טעג יעדן טאג מיט א דאנק און א שבח פארן אייבערשטן, מיט א גרויסע חדוה. יעדן טאג האט דער טאג מיט וואס זיך צו פרייען. אויף דעם האט דער הייליגער תפארת שלמה געטייטשט דעם פסוק "ואברהם זקן בא בימים" – אברהם אבינו האט מיטגעברענגט די טעג; ער האט אריינגעברענגט אין די טעג די מעגליכקייט אז זיי זאלן קענען לעבן מיט א שמחה פארן הייליגן באשעפער.

האט דער הייליגער "תפארת שלמה" אויפגעהויבן זיין קול און מיט א שטארקער שטימע געזאגט: "חדות ימים ושנות עולמים". ער האט מסביר געווען אז די טעג אליין האבן א שמחה פון די קדושה און פון די עבודה פון די "שנות עולמים" – פון ווען די וועלט איז באשאפן געווארן. ווייל אלע טעג און יארן וואס זענען אדורכגעגאנגען זינט בריאת העולם ביז יעצט, האבן אלע באקומען א תיקון דורך די שמחת החיים וואס די טעג האבן יעצט. "חדות ימים" – די טעג אליין האבן זיך געפרייט. עס איז געווארן א געוואלדיגע שמחה, און די חבריא קדישא האט זיך אויפגעשטעלט טאנצן מיט אן אויסערגעוועהנליכע פרייד.

א זקן וואס איז דארט געווען האט דערציילט, אז צווישן די אנוועזנדע איז געווען א חסיד ר' איטשעלע, וועלכער איז געווען דער מורה צדק אין לינטשיץ, און ער האט זיך שטארק מיטגעפרייט. א יאר שפעטער זענען זיי זיך ווידער צוזאמגעקומען אין די אכסניא אין ראדאמסק. יענע צייט איז דער הייליגער "תפארת שלמה" געווען אין א מצב וואס ער האט פארשלאסן די טיר; ער האט נישט געוואלט אויפנעמען קיינעם און נישט געוואלט געבן קיין "שלום עליכם". די חבריא קדישא איז געזעסן מיט הכנעה אין די אכסניא, און זיי האבן

דברות קודש מכ״ק מרן רבינו שליט״א
א לעכטיגן גוט מארגן ה פרשת ראה כג מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

זיך דערמאנט אז פונקט א יאר צוריק האט דער רבי געזאגט ״חדות הימים״, אז די טעג אליין האבן א שמחה. זיי האבן איבערגעחזר׳ט די ווערטער מיט די זעלבע תנועות וויאזוי דער רבי האט עס געזאגט, אז די טעג אליין האבן זיך געפרייט, און עס איז נתעורר געווארן אזא שמחה אז זיי האבן זיך גענומען טאנצן פונקט ווי א יאר פריער.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, האט איר געהערט וואס דער הייליגער תפארת שלמה זאגט? ער זאגט אז די טעג טאנצן פון שמחה. **ווען טאנצן די טעג פון שמחה? ווען מיר זענען בשמחה**, ווען מיר זענען מקיים די מצוות התורה מיט פנים מאירות, מיט אמונה, שלום, בטחון און שמחה. ווען מיר לעבן אין דביקות הבורא און מיר לעבן אין די שמחה פון ״שלא עשני גוי״. איר הערט? די טעג פרייען זיך מיט. אויב האסטו א פארטרויערטן טאג, איז דאס א סימן אז דו האסט דעם טאג פארטרויערט. **דער טאג קען נישט ווערן בשמחה נאר אויב מיר אידן מאכן אים משמח. מיט וואס מאכן מיר אים משמח? מיט דעם וואס מיר פארשפרייטן אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט**, מיר פארשפרייטן די אהבת הקדוש ברוך הוא, די אהבת התורה, און אהבת ישראל.

אמונה אין א אידישע נשמה און אהבת ישראל

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, רבי שלמה׳קע זוועהילער פלעגט שטענדיג זאגן, אז פונקט ווי א איד דארף גלייבן אז עס איז דא א באשעפער אויף די וועלט, אזוי דארף ער גלייבן אין יעדע נפש מישראל. ביי יעדן איינעם אן אויסנאם, איז נישטא קיין שאך אויף די גרויסקייט פון יעדע אידישע נשמה. **יעדע אידישע נשמה האט א חלק אלוק ממעל**. אז א איד לעבט מיט אמונה פשוטה אינעם אייבערשטן, האט ער אויך אמונה פשוטה אין אידישע קינדער.

רבי יהודה לייב, דער טאטע פון רבי מאטעלע סלאנימער, האט פארציילט אז ער האט זיך אמאל באקלאגט פאר זיין רבין, דעם ״יסוד העבודה״, אז עס קומען צו אים ידידים און היימישע מענטשן וואס האלטן אים אויף זיין צייט, און עס קומט אים נישט אויס צו לערנען תורה. האט אים דער יסוד העבודה געזאגט: **״עס איז בעסער איין שעה וואס חברים זיצן אינאיינעם, וואס דאס ווערט גערעכנט כאילו מען האט געלערנט פילע פרקי משניות.** און אפילו ווען זיי האבן נישט קיין דברי תורה וואס צו רעדן, נאר זיי לאכן אפ פון די וועלט, וואלט זיך שוין אויך כדאי געווען דארט צו זיצן.״

און נאך מער פון דעם, רבי אהרן קארלינער האט געזאגט אז דאס אליין — אפילו ווען עס זענען נישט דא קיין דיבורים, עס איז נישט דא וואס צו רעדן, נישט דא קיין מוסר און התחזקות, מען האט אפילו נישט קיין סיפורי צדיקים און מען לאכט אפילו נישט אפ פון די וועלט — אבער דאס וואס מען זיצט מיט אהבת חברים און עס מאכן זיך שמועסן, איז שוין גוט; און אויב נישט, זיצט מען זיך פשוט אזוי אינאיינעם מיט ליבשאפט.

הערט איר, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער? דאס איז א חלק פון אונזער אמונה פשוטה, די אהבת חינם און אהבת ישראל. ליב צו האבן איין איד דעם צווייטן; און ליב האבן איין איד דעם צווייטן מיינט: א ווייב דעם מאן און א מאן דאס ווייב, די עלטערן די קינדער און די קינדער די עלטערן, די מחנכים און מחנכות מיט די תלמידים ותלמידות, די ארבעטסגעבער מיט די ארבעטער, די שכנים און שכנות, און אז אלע אידן בכל מקום שהם דארפן לעבן מיט א געוואלדיגע אהבה.

די אהבת ישראל ברענגט ארויס אונזער אמונה פשוטה אינעם הייליגן באשעפער. ווי מער אהבת ישראל, ווי מער וויתור, אלס מער קען א מענטש זיך האלטן און נישט שרייען, נישט ווערן אויפגערעגט, און זיך נישט אננעמען פאר זיין אייגענעם כבוד, נאר בלויז פארן כבוד שמים. וויאזוי נעמט מען זיך אן פארן כבוד שמים? אז מ׳ווערט נישט ברוגז אויף זיינע קינדער, מ׳האט נישט קיין טענות אויף זיינע קינדער, און מ׳שרייט נישט אויף זיינע קינדער. מ׳צעברעכט נישט זיינע קינדער, מ׳צעהאקט זיך נישט אפ פון זיינע קינדער, און מ׳צעקריגט זיך נישט מיט זיינע קינדער. מ׳לעבט מיט א חיות, מיט א ווארעמקייט, און מיט א ליבשאפט צו אהבת ישראל, וואס דאס ברענגט צו אהבת הקדוש ברוך הוא.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, דאס איז אונזער עבודת הקודש. אונזער עבודת הקודש איז צו טרעפן דעם ״הוודאי שמו כן תהלתו״, דעם ״כי ה׳ הוא האלקים אין עוד מלבדו״, דאס צו טרעפן, חזר׳ן און אריינברענגען אין אונז און אין אונזערע קינדער. דער תפקיד פארוואס מיר זענען דא אויף דער וועלט איז צו האבן נסיונות און צו זיין עומד בנסיון. דער תפקיד פארוואס מיר זענען דא אויף דער וועלט איז צו פארשפרייטן אז עס איז דא א זיסער, לעכטיגער באשעפער אויף דער וועלט. הקל הגדול הגבור והנורא שנקרא עלינו, ברוך הוא אלקינו שבראנו לכבודו. ...נמליכו וניחדו.

הערט, דאס איז אונזער תפקיד, דאס איז אונזער תכלית החיים: ממליך זיין קודשא בריך הוא ומלכותיה בכל קצווי תבל – אויף מיר,

איף יעדן אבר, אויף יעדן גיד, אויף יעדע תנועה קלה שבקלה, און אוודאי אויף אנדערע אידן. אויף ערליכע אידן. אלעס הענגט, קלעבט, טראכט און קאכט זיך אינעם הייליגן באשעפער און אין די אמונה פשוטה פונעם הייליגן באשעפער.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מ'דארף היטן דעם דיבור; בארעדט נישט כלל ישראל, באזינגט נישט כלל ישראל, און לייגט נישט אראפ כלל ישראל מיט א שוואכן פארב אדער מיט שוואכע קאלירן. און טאמער איר הערט אזא מין שמועס אדער איר לייענט אזא מין באשרייבונג, ווארפט עס אראפ פון די האנט און קוקט עס נישט אן. מיר דארפן לעבן מיט אהבת ישראל, מיר דארפן זיך צוגעוויינען פאזיטיוו, און מיר דארפן זיך צוגעוויינען צו לעבן מיט אמונה און מיט ליבשאפט. מ'וועט זיך מוסר נפש זיין איין איד פאר'ן צווייטן, און מ'וועט זיך אוועקגעבן איין איד פאר'ן צווייטן. הייליגע, פרייליכע, לוסטיגע און לעכטיגע אידישע קינדער, מ'זאל פועלן כל מיני ישועות אין א לעכטיגן תמיד, אמן כן יהי רצון.

<u>כיבוד אב ואם</u>

כיבוד אב ואם, "צען מינוט", דער צוואנציגסטער שיעור, בסיעתא דשמיא.

די געוואלדיגע כוח און רווחה פון מצוות כיבוד אב ואם

מיר האבן פארציילט אינעם "גוט מארגן" שיעור א מעשה וואס א חתן האט מפרסם געווען, וואס ער האט זוכה געווען דורך מקיים זיין מצוות כיבוד אב ואם. פון דעם דארף מען זיך לערנען וואס מ'פארדינט אלץ און וואסארא רווחה מ'האט דורך כיבוד אב ואם. דא רעדט מען פון א חתן וואס האט זיך געמוטשעט מיט זיין טאטע; דער טאטע איז געווען א גאר שווערער מענטש. ער האט אויסגעהערט די שיעורים, ער איז מקיים דעם מהלך פון "פנים מאירות", און ער האט געזען א געוואלדיגע ישועה דורך די שיעורים פון כיבוד אב ואם.

מיר בעטן דעם עולם מ'זאל מפרסם זיין מעשיות; מענטשן זאלן אריינרופן און איבערגעבן מעשיות, אותות ומופתים, ישועות, און די גוטע געפילן וואס מ'האט זוכה געווען דורך די מצוה פון כיבוד אב ואם. דערציילט וואס איר האט אלץ משנה געווען אין אייער לעבן, און וואס עס האט זיך געטוישט ברוחניות ובגשמיות דורכ'ן הערן די שיעורים און ווערן נאנט מיט די עלטערן.

א מורא'דיגע מעשה פון א חתן וואס האט זוכה געווען צו א ישועה

א חתן האט אריינגערופן מפרסם זיין א מעשה פון כיבוד אב ואם, וואס דאס איז א געוואלדיגע מוסר השכל. מיר זאגן דאך שטענדיג ביי די "צען מינוט" שיעורים איבער כיבוד אב ואם וועגן דעם געוואלדיגן שכר וואס מ'האט און וואס מ'זעט בעולם הזה זייער שנעל, וואס דער אייבערשטער געבט אונז פאר די מצוה פון כיבוד אב ואם.

דער חתן דערציילט, אז ער האט גרויסע נסיונות מיט כיבוד אב ואם; ער קומט זיך נישט אויס אזוי גוט מיט זיין טאטן. דער טאטע איז שארף אויף אים, דער טאטע איז אנגעצויגן אויף אים, און דער טאטע קאנטראלירט אים זייער שטארק, אבער ער וויל ארבעטן אויף כיבוד אב ואם. און אזוי ווי ער איז א חתן, גייט ער אויך צו א חתן-רבי, און דער חתן-רבי האט אים אויך געזאגט: "מען קען נישט אזוי חתונה האבן; מען דארף חתונה האבן מיט כיבוד אב ואם, מיט שעצן א טאטן, און מיט ארויפקוקן אויף א טאטן." ווען מען גייט צו א חתונה, דארף מען דאך האבן דעם זכות אויך. און דא רעדט מען פון א חתן, א "פנים מאירות" חתן, וואס לעבט מיט די שיעורים, און דער חתן האט געשפירט ביי זיך אז עס איז באמת שווער. ער האט אבער מחליט געווען אז ער גייט נעמען די מצוה אין די הענט. און נישט נאר "לפנים" פארן טאטן – וואס דאס האט ער ביז יעצט אויך פרובירט אויפן שענסטן און בעסטן אופן וואס ער קען, מקיים צו זיין כיבוד אב ומורא אב ואם – נאר באמת אין הארצן ארויפקוקן אויפן טאטן, שעצן דעם טאטן, מלמד זכות זיין אויפן טאטן, און פארשטיין דעם טאטן. ער האט מקבל געווען אויף זיך די עבודת הקודש.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער! דער חתן דערציילט מיט גרויס התרגשות, אז וויבאלד ער האט מקבל געווען די עבודת הקודש בלב שלם ובנפש חפצה, מיט אן אמת'דיגן רצון צו טון דעם רצון השם, האט ער געהאט א געוואלדיגע ישועה. עס איז נאכנישט געווען קיין דירה, אבער פונקט יענעם טאג האט מען א דירה באקומען. די שכירות איז טאקע געווען א גאנץ גוטע פרייז לויט דעם מארקעט, אבער פונדעסטוועגן איז עס נאך אלץ געווען אביסל צו טייער פאר אים, כדי ער זאל קענען ווייטער זיצן און לערנען רואיג.

דער אויבערשטער האט אים געוויזן א געוואלדיגן מופת דורך השגחה פרטית פונעם כל יכול. זיין טאטע, וואס איז בטבע נישט קיין גרויסער געבער און נישט אזוי איבערגעגעבן אדער געטריי פאר די קינדער — אזוי האט כאטש דער חתן געמיינט — האט אים פלוצלינג געזאגט: "איך ווייס אז דו ווילסט זיצן און לערנען, און איך שעץ דיין תורה." דער טאטע האט אים צוגעזאגט אז פאר די קומענדיגע צוויי יאר וועט

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן ה פרשת ראה כג מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

ער אים געבן א גרויסן חלק פון די רענט, כדי ער זאל קענען זיצן און לערנען מיט אן ישוב הדעת.

דער חתן זאגט, אז דאס איז געווען דאס ערשטע מאל אין זיין לעבן וואס ער האט געהערט א גוט ווארט פון זיין טאטן; דאס ערשטע מאל וואס ער האט געזען אז זיין טאטע שעצט אים און זיין תורה, און דאס ערשטע מאל וואס ער האט געשפירט די ווארעמקייט ווי א טאטע זארגט זיך פאר זיין קינד: "מיין קינד, איך גיי דיר ארויסהעלפן נאך די חתונה." די "כמים הפנים לפנים" האט ארויסגעשיינט, ווען דער אייבערשטער האט געמאכט אז עס זאל אויפלייכטן פאר א איד וואס וויל באמת מקיים זיין די מצוה פון כיבוד אב ואם כתיקונו מיט אלע הידורים, אזוי ווי מיר זאגן אין די שיעורים. דער זעלבער טאטע, וואס ער האט פריער געשפירט אז ער קען אים נישט אויסהאלטן, האט אים פלוצלינג צוריקגעלאכטן. נאכדעם וואס דער חתן האט אריינגעלייגט גרויסע כוחות אין "ענוה" און אין כיבוד אב ואם – נישט נאר בפועל, נאר אויך אין הארצן – האט דער אייבערשטער געמאכט אז טאקע דורך דעם טאטן זאל אים צוריקקומען אזא ליכטיגקייט.

דער קשר צווישן כיבוד אבות, זכות אבות, און די שכינה הקדושה

נאכ'ן הערן די מעשה האבן מיר זיך אריינגעטראכט אין א געדאנק, מ'קען עס אפשר אזוי זאגן: מיר בעטן יעדן טאג ביים אייבערשטן "זכות אבות", מיר זאגן "וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם". מיר בעטן זכות אבות, מיר דערמאנען זכות אבות, און מיר דערמאנען די דורכגאנגען פון די אבות הקדושים. מיר טראכטן אז פונקט ווי א מענטש, ווען חלילה ער היט נישט קיין תורה און אידישקייט און איז אינגאנצן אפגעהאקט, פארשטייט יעדער איינער אז אזא מענטש קען נישט מתפלל זיין אויף זכות אבות; ווייל זכות אבות העלפט נאר דעמאלטס ווען מען גייט אין די וועגן פון אונזערע אבות הקדושים.

אזוי ווי די תורה האט אזוי שטארק צוגעגליכן די מצוה פון כיבוד אב ואם און די מצוה פון מורא אב ואם צו די מצוה פון כיבוד שמים און מורא שמים, איז דאך דער פשט אז ווען א קינד האקט חלילה וחלילה אפ מיט זיין טאטן אדער מיט זיין מאמען – ער רעדט נישט מיט'ן טאטן, ער רעדט נישט מיט דער מאמע, ער איגנארירט דעם טאטן און די מאמע און ער האט נישט קיין שייכות מיט זיי – האט ער חלילה וחלילה אפגעהאקט מיט'ן היילגן באשעפער. די תורה זאגט אז ווען מען איז מצער א טאטן אדער א מאמען, איז מען מצער די שכינה הקדושה, מען איז מצער דעם אייבערשטן. ווען מען טוט ווייי א טאטע און א מאמע, טוט מען וויי די שכינה הקדושה, דעם היילגן באשעפער.

מען דארף פארשטיין פון דעם, אז ווען מען האקט אפ מיט א טאטע און א מאמע, האט מען אפגעהאקט מיט די שכינה הקדושה און מען האט אפגעהאקט מיט די אבות הקדושים. דער איינציגסטער וועג וויאזוי מיר קומען אן צו אונזערע אבות הקדושים איז דורך דור-דור. אויב מיין טאטע איז מיין טאטע, איז מיין זיידע מיין זיידע, און מיין עלטער-זיידע מיין עלטער-זיידע, ביז אברהם אבינו. אבער מיר דארפן פארשטיין: **אויב איך האב אפגעהאקט מיין קשר מיט מיין טאטן, האב איך נישט קיין טאטע, איך האב נישט קיין זיידע, און איך האב נישט קיין עלטער-זיידע. עס גייט נישט קיין קשר וואס איז אויסגעלאזט אינצווישן; א קשר דארף זיין א גראדע קשר.** און אונזערע אבות הקדושים, וואס געפינען זיך ברומי שמים ובגנזי מרומים, זענען זיכער נישט מוותר אויף איינעם וואס האקט אופ מיט די עלטערן, וואס רעדט נישט צו די עלטערן, וואס איגנארירט די עלטערן. און כל שכן איינער וואס איז מצער און מבזה און דערנידריגט די עלטערן, קוקט אראפ די עלטערן, און פארשעמט די עלטערן בעיני קהל ועדה.

מ'דארף וויסן אז ווען קינדער נעמען זיך נישט אן פאר די טאטע און מאמע, זיי העלפן נישט די עלטערן און זענען נישט אויף איין בלעטל מיט זיי, ווערט דאס נתפרסם. די משפחה ווייסט דערפון, חברים ווייסן דערפון, חברותות, שכנים און אנדערע מענטשן; דאס פאראורזאכט גרויסע יסורים און בושות פאר די עלטערן, און דאס אלעס ברענגט כביכול יסורים און בושות פארן היילגן באשעפער.

דא זעט מען אבער א חתן וואס האט געטון פונקט פארקערט: אנשטאט ער זאל אפהאקן אדער אנטלויפן, האט ער זיך אנגעווארעמט. ער האט געלערנט די שיעורי "פנים מאירות" און געהארעוועט אויף די מצוה פון כיבוד אב ואם, גלויבנדיג אז די מצוה קען נאר ברענגען "למען ייטב לך והארכת ימים". וואס ער האט טאקע געזען איז אז דער רבונו של עולם האט אים אויפגעלאכטן "כמים הפנים לפנים"; זיינע זכות אבות און די שכינה הקדושה האבן אים באגלייט. ער ווערט באגלייט דורך קדושים וטהורים, סיי די וואס זענען דא און סיי די וואס געפינען זיך שוין אין עולם העליון. מה שאין כן ווען מ'האקט אפ פון עלטערן אדער מ'איגנארירט זיי, דארף מען וויסן אז מ'האקט זיך אפ פון די שכינה הקדושה; מ'האט נישט קיין סיעתא דשמיא און מ'האט נישט קיין הילף, נישט פונעם אייבערשטן און נישט פון די אבות הקדושים. רחמנא ליצלן, דער הייליגער באשעפער זאל אונז שומר ומציל זיין.

וואס ווערסטו פרעגן? אז "דרך רשעים צלחה"? אז ווען מענטשן טוען דאס, הייבן זיי אן שפירן: איך בין א מענטש פאר מיר אליין, איך קען

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א
א לעכטיגן גוט מארגן ה פרשת ראה כג מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

לעבן, איך קען אטעמען, איך קען ארבעטן, איך קען דאווענען, איך קען פירן מיין משפחה, און איך האב שלום בית? דאס איז בלויז אן אויגנבלענדעניש. דרך רשעים איז אייביג מצליח; די תורה הקדושה און דער צד הקדושה זענען שטענדיג אין נסיונות. דאס איז א פשוט'ע זאך. דאס איז נישט נאר נישט קיין ראיה, נאר פארקערט, דאס איז א ראיה אז מען פירט זיך נישט ריכטיג.

מוסר און הדרכה פון שלמה המלך און די חכמים איבער שמועסן צו עלטערן

ס'איז דא א ספר המוסר פון רבי יהודה בן רבי שלמה אלחריזי, וואו ער ברענגט אזוי: א זון איז מחויב צו טון דעם רצון פון זיין טאטן; ער זאל נישט טון קיין זאכן וואס זיין טאטע וויל נישט ער זאל טון. עס שטייט אין משלי "שמע בני מוסר אביך" – דו דארפסט וויסן אז דיין טאטע פירט דיך אויף די ריכטיגע וועגן, ווייל דיין טאטע האט דיך ליב. די איינציגסטע וואס פירן דיך באמת אויפן דרך הטובה והישרה זענען דיין טאטע און דיין מאמע, ווייל זיי האבן דיך ליב און זענען באמת באזארגט פאר דיר.

כאטש די היינטיגע וועלט און דער יצר הרע זאגן אז דער טאטע מיינט נאר זיך און די מאמע מיינט נאר זיך, זיי זענען נארקיסיסט, זיי זענען עגאיסטן רחמנא ליצלן – וואס מ'לייגט ארויף אזעלכע שטעמפלען אויף די עלטערן. אבער אין די תורה שטייט נישט אזוי. אין די תורה שטייט "שמע בני מוסר אביך", ווייל דיין טאטע האט דיך ליב. שלמה המלך זאגט: "שמע לאביך זה ילדך". זאגט דער ספר המוסר, שלמה המלך זאגט: הער צו צו דיין טאטן. ווייסטו פארוואס? ווייל "זה ילדך" – ווייל ער האט דיך געבוירן, און ממילא האט ער דיך ליב. דו דארפסט גלייבן אין דעם, דו דארפסט גלייבן אין די תורה הקדושה. די תורה הקדושה זאגט: יא, דיינע עלטערן האבן דיך ליב. נעם אן זיינע מצוות און זיינע באפעלן, ווייל ער לערנט דיך אויס דעם ריכטיגן וועג וואס איז פאר דיר זייער וויכטיג.

די זעלבע זאך שטייט, שלמה המלך זאגט: "ואל תבוז כי זקנה אמך". נעם אן די עצה פון דיין מאמע, פארשעם איר נישט, און זאג נישט אז זי איז אלט און זי פארשטייט שוין נישט; ווייל זי איז די וואס זארגט פאר דיר, און זי איז די וואס גייט דיר געבן די ריכטיגע עצות.

די גמרא ברענגט אין ערכין י"ט: "סבתא בביתא סימנא טבא בביתא". א טאטע און א מאמע – אזוי שטייט אין ספר המוסר – זאגן עצות פאר די קינדער, אבער דעם קינד זעט עס אויס ווי עס איז נישט צו זיין טובה, און ער מיינט אז די עלטערן האבן נישט געהאט זיין אינטערעס אין זין מיט די עצה. דאס קומט דערפון ווייל די טבע פון יונגע מענטשן איז אז זייער רצון איז פארקערט ווי די טבע פון עלטערע מענטשן, און ממילא קוקן די יונגע אן די עלטערע ווי זיי רעדן נארישקייטן און ווי זיי פארשטייען נישט.

זאגט דער ספר המוסר: דאס איז א יצר הרע. דער אמת איז, אז דיין טאטע און דיין מאמע, ובפרט ווען זיי זענען עלטער, איז זייער עצה ריכטיג, און דו זאלסט אננעמען זייער עצה. דער יצר הרע פארבלענדט די אויגן מיט א פארבלענדעניש, אז "זיי פארשטייען נישט", "זיי ווייסן נישט", "זיי טראכטן נאר פון זיך", אדער "זיי לעבן אין זיך" – דאס אלעס איז א יצר הרע'דיגע שפראך.

ער ברענגט דארט ווייטער אז מען טאר נישט מצער זיין א טאטע אדער א מאמע. שאול המלך האט געזאגט צו זיין יונג: "לכה ונשובה" – לאמיר צוריקגיין, "פן יחדל אבי מן האתנות" – אפשר וועט דער טאטע שוין אויפהערן צו זוכן די אייזלען ווייל "ודאג לנו", ער וועט אנהייבן זארגן פאר אונז, וואו מיר געפינען זיך. מען טאר נישט גורם זיין קיין צער פאר עלטערן.

פראקטישע עצות: זיין בקשר מיט די עלטערן און פארמיידן צער

יעצט טראכט אריין, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער: אויב איר רופט נישט דעם טאטן און די מאמען זאגן "גוט שבת", אדער איר רופט נישט יעדע טאג-צוויי פרעגן וואס מאכט איר; אויב איר רופט נישט פארציילן פארן טאטן און דער מאמען וואו איר ארבעט און וואו איר מאכט געלט, אדער פארציילן שיינע זאכן פון די קינדער אין די מוסדות – איז דאס אן עבירה פון כיבוד אב ואם, אפילו איר האט שוין חתונה געמאכט די קינדער, פארציילט פאר אייער טאטע און מאמע. א טאטע און א מאמע לעכצן צו וויסן און מיטצוהאלטן מיט די קינדער.

איר זאלט וויסן, טייערע אידישע קינדער: ווען א קינד דאווענט אין בית המדרש און ער הערט פון א חבר אז זיין ברודער איז א חתן געווארן, בלאזט מען און מען ווערט אויפגערעגט. "דיין טאטע און מאמע האבן מיר דאס נישט געקענט זאגן? איך דארף דאס הערן אין בית המדרש?" דאס איז טאקע אזוי, טראץ דעם וואס דיין טאטע און מאמע האבן נישט קיין שום מצוה מן התורה דיר צו זאגן. אבער ווען דיין טאטע און מאמע ווערן געוואויר אין בית המדרש אדער אויף די גאס זאכן וועגן דיר, וועגן דיינע קינדער, וועגן דיינע אייניקלעך אדער וועגן דיין לעבן, און זיי האבן דאס פריער נישט געוואוסט, איז דאס אן אומדערטרעגליכע צער; און דו האסט א חיוב דאורייתא זיי נישט גורם צו זיין דעם צער.

דברות קודש מכ״ק מרן רבינו שליט״א
א לעכטיגן גוט מארגן ה פרשת ראה כג מנחם אב תשפו
קול פנים מאירות 845-414-8211

איי, אפשר ווילן זיי נישט? אפשר האלטן זיי אנדערש ווי דו? קודם כל, מן הסתם זענען זיי געוועגליך גערעכט. און אפילו אויב נישט, איז דא א וועג—עס איז דא א תורה׳דיגע וועג. איגנארירן, באהאלטן, אנטלויפן, און גורם זיין בושות און צער פאר עלטערן, זענען יסורים גדולים ונוראים.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, זייט מקיים כיבוד אב ואם בהידורים, און לייגט צו צום הידור מצוה נאך און נאך. הערט נאכאמאל איבער די שיעורים ״צען מינוט כיבוד אב ואם״, וואו מיר זאגן געוואלדיגע רעיונות מפי ספרים וסופרים. הערט די שיעור כללי׳ס אויף כיבוד אב ואם וואס מיר האבן דא אויף די ליניע. לייגט זיך אריין דערין, און איר וועט זוכה זיין צו ״למען ייטב לך והארכת ימים״.

.

זייט מזכה את הרבים צעשפרייט פנים מאירות בכל קצוי תבל 845-414-8211